

ВСГО «Асоціація
ветеранів спорту України»
www.avsu.org.ua

№ 3 (30) червень, 2016

СПОРТ ВETERANІВ УКРАЇНИ

У ЦЕНТРИ УВАГИ

Свято спорту — Олімпійський день

4 червня на головній спортивній арені країни — НСК «Олімпійський» за ініціативи Національного олімпійського комітету України, Міністерства молоді та спорту України та Київської міської державної адміністрації за підтримки компанії «Макдональдз» відбувся традиційний Олімпійський день, який щороку проходить майже в 200 країнах світу з нагоди дня створення Міжнародного олімпійського комітету.

Цьогорічне спортивне родинне свято проходило під гаслом «Олімпійський день на шляху до Ріо» і присвячений найголовнішій світовій події року — Іграм XXXI Олімпіади в бразильському Ріо-де-Жанейро.

Активними учасниками Олімпійського дня стали наші улюблені олімпійці: Сергій Бубка, Валерій Борзов, Григорій Крісс, Іван Богдан, Ніна Уманець, Олена Пахольчик, Яна Шемякіна, Олексій Торохтій, Олена Костевич, Вадим Гутцайт, Олена Акоюн, Олена Говорова, Вікторія Терещук, Анна Сорокіна, Ілля Кваша, Аліна Махія, Дмитро Міхай, Артем Морозов, Олександр Надтока, Іван Довгодько, Павло Тимошенко, Юлія Прокопчук, Олександр Горшков, Дарина Зевіна, Роман Гонтьок, Марія Хлян, Яна Дяченко, Вероніка Івасюк та інші.

Усі бажаючі мали прекрасну можливість поспілкуватися з відомими особистостями, взяти автограф та зробити пам'ятне фото в спеціальній селфі-зоні.

На урочистому відкритті заходу **віце-прем'єр міністр України В'ячеслав Кириленко** сказав: «Сьогоднішній захід вчоргове яскраво підтверджує, що в Україні поважають та люблять спорт, здоровий спосіб життя».

Вітаючи гостей та учасників дійства, **президент НОК України Сергій Бубка** відзначив: «Олімпійський день дає можливість кожному розділити унікальні та універсальні олімпійські цінності, зробити крок на зустріч здоровому способу життя та відчути себе справжнім олімпійцем».

Міністр молоді та спорту Ігор Жданов сказав: «Дуже

приємно бачити таку велику кількість шанувальників спорту різного віку в гарному настрої в такій чудовій спортивній атмосфері».

І дійсно, програма свята була дуже насичена та цікава. Любителі спорту мали чудову змогу побувати на справжньому бразильському карнавалі та самому розучити традиційні латиноамериканські па під керівництвом Амадора Лопеса і шоу-балету «RUMBERO'S», відкрити для себе традиційний бразильський вид спорту — капоейра та перевірити свої фізичні, інтелектуальні й творчі можливості.

Олімпійський день не обійшовся без уже традиційного забігу. Всі учасники разом з гостями свята подолали 1000 метрів легкоатлетичними доріжками стадіону зі славною олімпійською історією (у 1980 році НСК «Олімпійський» приймав олімпійські змагання з футболу і тут палав олімпійський вогонь тих Ігор).

Окрім цього для гостей свята працювали різноманітні майданчики: з академічного веслування, волейболу, бату, батику, петанку, гольфу, парусного спорту, фехтування, Unifit, капоейра, а також «Спорт для всіх», «Олімпійська академія України», компанії Тойота-Україна.

Уже традиційно всі учасники забігу та переможці різноманітних вікторин, конкурсів, яких було тисячі, отримали пам'ятні подарунки від НОК.

«Олімпійський день на шляху до Ріо-де-Жанейро» в столиці дав старт іншим містам України. Свято спорту крокуватиме всією країною — її найменшими містечками та мегаполісами, де його відзначатимуть пробігами, спортивними змаганнями, творчими конкурсами та вікторинами на олімпійську тематику.

Прес-служба НОК

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Чергові вагомі міжнародні здобутки українських атлетів

Стор. 4-5

ЕКСКЛЮЗИВ

Галина ЗАХАРОВА: «Я была частью великой команды»

Стор. 6-7

АКТУАЛЬНО

До Дня Перемоги

5 травня 2016 року Національний олімпійський комітет України спільно з Міністерством молоді та спорту та Асоціацією ветеранів спорту організували зустріч ветеранів війни та спорту, дітей війни та відомих спортсменів на честь святкування Дня Перемоги.

Перед початком зустрічі ветерани спорту поклали квіти до пам'ятника Слави. Сама ж зустріч пройшла в теплій дружній атмосфері. Перед друзями по спорту виступили: полковники Ю.Нечаєв — учасник взяття Берліна, танкіст, та А.Уткін — моряк. Вони поділилися своїми спогадами про тяжкі дні війни та про героїчні битви за Перемогу.

Ветеранів привітав дворазовий чемпіон Олімпійських ігор, прославлений легкоатлет, віце-президент НОК України, член

МОК Валерій Борзов.

На зустрічі виступили олімпійські чемпіони: Н.Бочарова, О.Шапаренко, Ю.Стеценко, І.Богдан та інші.

Ветерани спорту висловлюють глибоку подяку президенту НОК України Сергію Бубці, міністру молоді та спорту Ігорю Жданову, президенту Асоціації ветеранів спорту України Віктору Ткаченко, представнику НОК Валентині Шульзі та віце-президенту АВСУ Віталію Ігнатенку за чудову організацію заходу.

ОФІЦІЙНО

Звернення АВСУ до Віталія КЛИЧКА

Шановний Віталію Володимировичу!

Асоціація ветеранів спорту України звертається до Вас з проханням надати сприяння у вирішенні питання щодо перейменування вулиці Фізкультурна або однієї з інших вулиць міста на честь ім'я видатного спортсмена та одного із фундаторів світової спортивної гімнастики Шахліна Бориса Анфіяновича.

Протягом багатьох років Шахлін Б.А. прославляв честь і славу міста Києва та України на світовій арені.

Киянин Шахлін Б.А. — чемпіон XVI, XVII, XVIII Олімпійських ігор, володар 13 олімпійських медалей.

Його ім'я навічно занесене до когорти найвидатніших спортсменів світового олімпійського руху.

На чемпіонатах світу, Європи, СРСР ним здобуто 97 медалей, у т.ч. 64 золоті, 22 срібні та 11 бронзових.

Після завершення своєї спортивної кар'єри Шахлін Б.А., як відданий патріот України, весь свій великий досвід та організаційський талант присвятив духовному, патріотичному та фізичному вихованню молодого покоління.

Довгий час працюючи доцентом Київського державного інституту фізичної культури та Національного університету фізичного виховання і спорту, будучи віце-президентом технічного комітету Міжнародної спортивної федерації гімнастики (1969-1992рр.), він у значній мірі активно сприяв впровадженню нових сучасних технологій та інновацій у підготовку членів національної збірної команди України зі спортивної гімнастики до чемпіонатів світу, Європи та Олімпійських ігор.

За видатні заслуги в спорті Шахлін Б.А. був нагороджений орденом Міжнародного олімпійського комітету і багатьма державними нагородами, також йому присвоєно звання «Почесний громадянин міста Києва».

30 травня 2008 року Шахлін Б.А. пішов з життя. Похований в місті Києві на Байковому кладовищі.

Сьогодні численні вихованці та послідовники Бориса Анфіяновича продовжують його справу. На його яскравому прикладі виховують нових видатних спортсменів незалежної України.

Сподіваємося на Вашу підтримку і позитивне вирішення зазначеного питання!

З повагою, президент АВСУ В.Ткаченко

ЮВІЛЕЇ

За останній час ціла група відомих ветеранів спорту відсвяткувала, як кажуть, круглі дати...

МУХІН Володимир Миколайович — 80-річчя.

Народився 26 квітня 1936 році в місті Харків. Закінчив медичний факультет Львівського медичного інституту (1959).

Працював: лікар із лікувальної фізкультури і лікарського контролю Львівського обласного фізкультурного диспансеру (1959-61); аспірант кафедри лікарського контролю і лікувальної фізкультури Київського медичного інституту (1965-66); завідувач курсу лікарського контролю і лікувальної фізкультури (1966-67), завідувач кафедри фізичного виховання, лікарського контролю та лікувальної фізкультури (1967-70) Івано-Франківського медичного інституту; завідувач кафедри фізичного виховання Львівського медичного інституту (1970-79); ректор (1979-92), професор кафедри спортивної медицини і лікувальної фізкультури (1992-2003) Львівського інституту фізкультури, професор кафедри фізичної реабілітації (від 2003) Національного університету фізичного виховання і спорту України.

Кандидат медичних наук (1965), доцент (1969), професор (1986).

Заслужений працівник фізичної культури і спорту. Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, відмінник народної освіти України. Працює у ЛДУФК більше 30 років з яких 13 років на посаді ректора. Приймає активну участь в заходах Мінмолдспорту та НОК України.

АНІСІМОВ Володимир Георгійович — 75-річчя.

Народився 27 квітня 1941 року.

Екс-заступник Голови Республіканської ради «Динамо».

УМАНЕЦЬ Ніна Дмитрівна — 60-річчя.

Народилася 1 травня 1956 в селі Юрківка Вінницької області. Українська спортсменка, срібна призерка Ігор XXII Олімпіади зі академічного веслування у складі вісімки, п'ятиразова чемпіонка світу.

ІГНАТЕНКО Віталій Валеріанович — 70-річчя.

Народився 16 травня 1946 року в місті Городок Львівської області. Заслужений працівник фізичної культури і спорту України, перший заступник голови Ради ветеранів фізичної культури і спорту при Мінмолдспорті та Національному олімпійському комітеті України, перший віце-президент Асоціації ветеранів спорту України.

ВОЛОБУЄВ Михайло Михайлович — 70-річчя.

Народився 16 травня 1946 року. Член НОК, президент Асоціації спортивних журналістів, член АВСУ.

ТУРЧИНА Зінаїда Михайлівна — 70-річчя.

Народилася 17 травня 1946 року в Києві. Легендарна українська гандболістка, олімпійська чемпіонка монреальської і московської Олімпіад, бронзовий призер Олімпіади в Сеулі в складі збірної СРСР з гандболу.

ЗВЬОЗДОЧКІН Володимир Олексійович — 75-річчя.

Народився 19 травня 1941 року. Заслужений працівник фізичної культури і спорту, керівник спортивного відділу Республіканської ради ФСТ «Динамо».

МІЩЕНКО Сергій Олександрович — 55-річчя.

Народився 21 травня 1961 року. Президент Національної федерації фехтування.

СНАСТІН Едуард Михайлович — 75-річчя.

Народився 31 травня 1941 року. Кандидат педагогічних наук, майстер спорту з водного поло.

МИЛЯН Володимир Петрович — 50-річчя.

Народився 4 травня 1966 року. Президент Львівської обласної Асоціації ветеранів спорту. Віце-президент Федерації каное України. Громадський діяч сфери фізичної культури і спорту України, майстер спорту СРСР з веслування на байдарках і каное.

ШУЛЬГА Валентина Миколаївна — 65-річчя.

Народилася 1 червня 1951 року. Майстер спорту СРСР з академічного веслування, заслужений працівник фізичної культури і спорту України. Вона і сьогодні активно працює на славу українського спорту. Начальник управління матеріально-технічного забезпечення Національного олімпійського комітету.

Асоціація ветеранів спорту України щиро вітає всіх ювілярів!

Бажаємо миру і добра, міцного здоров'я і бадьорого настрою, сімейного благополуччя, затишку і тепла, людської шани і поваги, здійснення омріяних планів і задумів, успіхів в усіх добрих справах і починаннях!

ВЕСЛУВАННЯ

Свято на воді

28-29 травня, на честь Дня Києва, на Матвіївський затоці — традиційному місці проведення змагань з веслувальних видів спорту пройшло велике свято на воді серед ветеранів, яке було розподілене на три блоки.

Першими розпочали академісти. Кубок України (який же має назву Київська Регата) зібрали 101 спортсмена (70 чоловіків та 31 жінку) Одеської, Миколаївської, Дніпровської, Херсонської, Запорізької і Чернігівської областей, а також міста Києва. Спільні зусилля Міністерства молоді та спорту, Асоціації ветеранів спорту, національної Федерації академічного веслування і Департаменту освіти, науки, молоді та спорту дали чудові результати як в масовості, так і в спортивних результатах. Варто зауважити, що серед інших на старт вийшли президент Федерації академічного веслування України Володимир Власенко та її віце-президент Петро Домашенко, ректор Національного університету імені Петра Могили (м.Миколаїв) Леонід Клименко, президент Федерації веслування Херсонської області Ігор Гарагуля, семиразова чемпіонка світу Олена Терешина, яка золотими літерами вписала своє ім'я в Книгу рекордів Гіннеса, а також відомі ветерани (у віковій категорії 80+) Володимир Добролевський, Кіра Дем'янова, Людмила Віслобокова... Цікаво, що всі вони вибороли перші місця в своїх класах човнів.

Олександр КОВАЛЬ

ХОКЕЙ

Зіграли в «гаківку» з поляками

На Льодовій арені міста Новояворівська в приємній спортивній та дружній атмосфері відбувся міжнародний турнір ветеранів хокею.

На Яворівщину завітали дві ветеранські команди із сусідньої Польщі: НК «Kadra M» (Варшава) та НК «Niedzwiedzie» (Сянок), а також майстри хокею з Хмельницького (ХК «Проскурів») та Рівного (ХК «Фаворит»). У завзятих хокейних баталіях перемогу здобули господарі льоду — місцева команда «Сиві Леви», в складі якої змагалися президент федерації хокею Львівщини Микола Романюк та головний тренер юнацької команди «Галицьких Левів» Михайло Чіканцев. Відзначимо, що найстаршому гравцеві турніру — львів'янину Веніаміну Мочнікову є 73 роки! Пей турнір став своєрідною відповіддю на візит ветеранів хокею Львівщини до польського міста Сянок, з командами якого у новояворівців склалися дружні відносини.

ВОДНЕ ПОЛО

Чемпіонський кубок зберегли вдома

Ветерани львівського клубу «Динамо-Мастерс» стали переможцями міжнародного турніру з водного поло, що завершився у Львові. У фіналі традиційних змагань, вже одинадцятих за ліком, спортсмени «Динамо-Мастерс» з рахунком 9:6 обіграли «Україну-Мастерс», за яку здебільшого виступали ватерполісти-ветерани з різних куточків України. Нагородою їм за це став красень кубок.

У матчі за третє місце збірна Ужгорода з рахунком 9:6 обіграла команду з П'єштян (Словаччина), а у матчі за 5-6 місце команда Львівської «Політехніки» з таким же рахунком обіграла команду з Братіслави (Словаччина). Втім, підсумкове 5 місце організатори турніру віддали команді з Братіслави, оскільки студенти «Політехніки» в останній момент замінили команду з Бреста (Білорусь) і виступали поза конкурсом. Команда з Білорусі в останній момент повідомила організаторів, що до Львова на турнір не приїде.

Оксана ВАЦЕБА

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Львів'янки підкорили Польщу

22 травня у містечку Констанцін-Єзьорна (Польща) відбувся Кубок Польщі з нордичної ходьби з палицями за участю понад 900 учасників.

У змаганнях взяла участь спортсмени віком від 18 років та старші, котрі змагалися на дистанціях 5 км, 10 км та напівмарафонській дистанції — 21 км 975 м.

Львівську область представляли четверо атлетів, серед яких — старший викладач кафедри фізичного виховання Національного університету «Львівська Політехніка» Оксана Заліско. Саме вона і виборола золоту медаль на дистанції 5 км у віковій категорії 60-65 років. Також найвищу нагороду отримала й Марія Островська на дистанції 10 км. Серед чоловіків у відповідних вікових групах Микола Кулинич та Богдан Добрянський зупинилися за крок від п'єдесталу пошани, фінішувавши четвертими.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

Не кількістю, а якістю!

На XI чемпіонаті Європи у закритих приміщеннях, який відбувся 29 березня-3 квітня в італійському місті Анкона, українська збірна виступила досить вдало, завоювавши загалом 32 медалі (12 золотих, 14 срібних та 6 бронзових).

На змагання було заявлено 7300 спортсменів із 41 країни Європи. Найбільш представницькою виявилася команда Італії — 1988 атлетів. Другими за кількістю учасників стали спортсмени Німеччини — 1163, третіми — представники Великої Британії - 735 атлетів.

Склад української збірної налічував лише 30 спортсменів (11 жінок і 19 чоловіків), які представляли 10 областей країни — Київську, Дніпровську, Сумську, Луганську, Вінницьку, Одеську, Харківську, Запорізьку, Івано-Франківську та місто Київ. Однак це не завадило їм посісти у загальнокомандному заліку почесне 9-те місце. Персональний же здобуток українців виявився наступним...

Золоті медалі:

1. Крепкіна Валентина (м.Київ) Ж50+, стрибки з жердиною
2. Крепкіна Валентина (м.Київ) Ж50+, стрибки потрійним (рекорд світу!)
3. Крепкіна Валентина (м.Київ) Ж50+, стрибки у довжину
4. Пушкін Іван (м.Київ) Ж485+, спортивна ходьба 3 км
5. Пушкін Іван (м.Київ) Ж485+, спортивна ходьба 5 км по шосе
6. Панасейко Микола (Луганська обл.,

- м.Старобельськ) Ж480+, спортивна ходьба 3 км
7. Панасейко Микола (Луганська обл., м.Старобельськ) Ж480+, спортивна ходьба 5 км по шосе
 8. Тишко Антоніна (м.Київ) Ж65+, спортивна ходьба 3 км
 9. Тишко Антоніна (м.Київ) Ж65+, спортивна ходьба 5 км по шосе
 10. Лебедева Лариса (м.Київ) Ж75+, спортивна ходьба 5 км по шосе
 11. Будник Едуард (м.Київ) Ж455+, метання спису
 12. Команда Ж65+, спортивна ходьба 5 км по шосе
 - Тишко Антоніна (м.Київ)
 - Лебедева Лариса (м.Київ)
 - Алексеева Люся (м. Маріуполь, Донецька обл.).

Срібні медалі:

1. Сорокіна Наталія (м.Вінниця) Ж40+, стрибки у довжину
2. Файчак Іван (м.Івано-Франківськ) Ж75+, п'ятиборство
3. Файчак Іван (м.Івано-Франківськ) Ж75+, біг 60 м з/б
4. Добриденев Володимир (м.Дніпро) Ж45+, біг 60 м з/б
5. Багрин Володимир (м.Запоріжжя) Ж460+, біг 60 м
6. Ложечников Олександр (м.Київ) Ж65+, метання ваги
7. Зозуля Ірина (м.Київ) Ж60+, метання ваги
8. Зозуля Ірина (м.Київ) Ж60+, метання молота
9. Крамар Олег (Одеська обл.) Ж450+, стрибки у висоту

10. Панасейко Микола (Луганська обл., м.Старобельськ) Ж480+, крос 5 км
11. Сухарина Надія (Львівська обл.) Ж40+, спортивна ходьба 5 км по шосе
12. Шведова Катерина (м.Глухів, Сумська обл.) Ж70+, п'ятиборство
13. Алексеева Люся (м.Маріуполь, Донецька обл.) Ж75+, спортивна ходьба 3 км
14. Команда Ж75+, крос 5 км
- Вольський Олександр (м.Київ)
- Файчак Іван (м.Івано-Франківськ)
- Панасейко Микола (м.Старобельськ, Луганська обл.).

Бронзові медалі:

1. Панасейко Микола (Луганська обл., м.Старобельськ) Ж480+, біг 3 км
2. Алексеева Люся (м.Маріуполь, Донецька обл.) Ж75+, спортивна ходьба 5 км по шосе
3. Лебедева Лариса (м.Київ) Ж75+, спортивна ходьба 3 км
4. Крепкіна Валентина (м.Київ) Ж50+, біг 60 м з/б
5. Лисенко Олександр (м.Вишневе, Київська обл.) Ж460+, біг 1500 м
6. Сухарина Надія (Львівська обл.) Ж40+, спортивна ходьба 3 км.

Отже, як бачимо, наші спортсмени пробивалися до провідної десятки найкращих команд Європи завдяки не кількості своїх представників у Анконі, а завдяки якості їхніх виступів. При цьому окремо хочеться виділити майстрів спортивної ходьби та стрибкових дисциплін, які принесли збірній України найбільшу кількість нагород. Так тримати!

Валентина КРЕПКІНА

На честь видатних металевиків

Ініціативи Асоціації ветеранів спорту України (президент — В.Ткаченко), за підтримки Споживчого товариства «Східно-Європейський союз» (керівник — Д.Медосенко), спортивного клубу «Юкрейн Мастерс Атлетік» (президент — В.Крепкіна) та за участю АВЛАУ (президент — О.Смелаш) 21 травня на металевому комплексі «Кочна-Заспа» вперше відбулися Всеукраїнські змагання з легкоатлетичних метань пам'яті видатних металевиків

України — В.Цибуленка, В.Журби, М.Литвиненка та А.Шурепова. У них взяли участь провідні металевики України з Дніпра, Хмельницька, Кам'янець-Подільського та Києва. До участі в проведенні змагань, зокрема, були запрошені син Віктора Цибуленка — Сергій, та родина Віктора Журби на чолі з дружиною Тетяною Іванівною, які приїхали із Северодонецька.

У цілому змагання пройшли на хорошому спортивному та організаційному рівні, багато спортсменів

показали свої кращі результати. Учасники змагалися у п'яти металевих дисциплінах, переможці і призери були нагороджені дипломами АВСУ, кубками АВЛАУ, «Юкрейн мастерс атлетікс» та грошовими преміями «Східно-Європейського союзу».

По завершенні змагань, за християнським звичаєм, їх учасники віддали шану пам'яті своїм товаришам, з якими вони довгі роки змагались пліч о пліч.

Прес-центр АВСУ

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

20-22 травня найсильніші легкоатлети-ветерани континенту зібралися у Португалії, щоб узяти участь у чемпіонаті Європи серед ветеранів поза стадіоном. Уперше турнір відбувся у 1989 році в бельгійському місті Брюгге, і з того часу проводиться кожні два роки. Втім, за 27-річну історію існування до Португалії чемпіонат Європи серед ветеранів поза стадіоном завітав лише вдруге. У 2005-му, як і зараз, до Віла-Реалу приїхали атлети із 23 країн континенту.

Українці замкнули десятку найсильніших

Які зазвичай, досить представницькі команди виставили на змагання Іспанія, Німеччина, Великобританія, Росія... Проте наша команда чудово використала правило — «не кількістю, а якістю». Тож цьогоріч українці 11 разів піднімалися на п'єдестал пошани: в їхньому активі 8 медалей в індивідуальних видах (6 золотих та 2 срібних) і 3 медалі в командних змаганнях (1 золота, 1 срібна та 1 бронзова)! Це дозволило українській збірній замкнути у медальній таблиці десятку найсильніших. Найбільше ж нагород — 90, 41 з яких золота, — виграла Іспанія.

Три медалі у складі української команди вибороли Віктор Недибалюк, Микола Ярмілко і Василь Карпович. Вони перемогли на півмарафонській дистанції у віковій категорії М60 (4:20.23 год), були другими в естафеті 3x2 км (крос - 24:26

хв) і третіми на дистанції 10 км (1:57.00).

При цьому Недибалюк додав до колекції ще й дві особисті медалі — «золото» з півмарафону (1:20.11 год) і «срібло» з бігу на 10 км (35.47 хв), пропустивши вперед лиш іспанця Серхіо Фернандеса.

Двома медалями може похвалитися Микола Панасейко (М80+) — «золотом» зі спортивної ходьби на 30 км (3:57.05 год) і «сріблом» на 10 км (1:10.11 год). Дві перемоги на цих же дистанціях у віковій категорії 85+ в Івана Пушкіна. 10 км він подолав за 1:14.04 год, а 30 км — за 3:54.23 год.

Дві медалі і в Антоніні Тишко. Вона змагалася зі спортивної ходьби на 10 км у віковій категорії 65+, де випередила Доротею Гроліг з Австрії і перемогла, подолавши дистанцію за 1:06.10 год. На «двадцятці» Тишко фінішувала другою, слідом за австрійкою — 2:23.52 год.

За інформацією прес-служби ФЛАУ

ЭКСКЛЮЗИВ

Галина ЗАХАРОВА: «Я была частью великой команды»

Недавно знаменитая украинская гандболистка Галина Захарова отпраздновала свой 69-й день рождения. А совсем скоро исполнится ровно 40 лет, как она стала олимпийской чемпионкой на Играх в Монреале. Но если о том славном триумфе сборной СССР, костяк которой составляли воспитанницы легендарного киевского «Спартака», рассказано уже немало, то о начальных шагах на пути к ней как-то уже позабыли. А именно — о первой победе спартаковок в Кубке европейских чемпионов, случившейся в 1970 году. Тогда она стала во многом сенсационной. Однако далее феноменальная команда под руководством феноменального же наставника Игоря Турчина выиграла самый престижный приз клубного гандбола еще 12 раз и вошла по этому показателю в Книгу рекордов Гиннесса. Впрочем, та первая победа, по словам Галины Захаровой, самая памятная. Как она пришла, и что ей предшествовало, наша героиня, которая до сих пор продолжает трудиться на благо родного «Спартака» в клубной структуре, подробно рассказывает в продолжительном монологе...

Дебют — в новых костюмах

— Тогда мы были совсем юными, не искушенными громкими победами девочками, — вспоминает Галина Захарова. — Все гандболистки искренне дружили между собой в повседневной жизни, посему тренировки и игры мы проводили с большим удовольствием. Существовала трепетная вера в тренера и стремление достичь тех вершин, которые к нам приближались. Такое впечатление, что дебютное для нас «золото» в чемпионате СССР 1969 года не повлияло на команду никак. Была радость, но без эйфории.

А сказать, что к старту в Кубке чемпионов в сезоне-1969/1970 мы подходили неопытными — значит не сказать ничего. До стартового поединка против чехословацкого «Одева» из города Пльзенец международный опыт в нашей команде был только у Зины Турчиной и Людмилы Бобрусы, которые на тот момент являлись сборницами Союза. А так о чем речь, если в 1959-м девушки, которым суждено было стать костяком нашей команды, только начинали заниматься гандболом?

Для «Спартака» дебют в еврокубках был событием, к которому готовились заранее. И не только со спортивной точки зрения. Для начала команда отправилась на фабрику имени Розы Люксембург для снятия мерок — лучшее в украинской столице швейное производство шло шпору спартаковкам одену под заказ. В первый год нам изготовили красные костюмы с отложным воротником, а слева — на голубом фоне эмблема Киева. Через год же нам

пошили уже такие одежды, от которых девочки были просто без ума. Костюмы гранатово-вишневого цвета — прямые брючки, кофточки на пуговицах со спортивного плана воротничками. Одевались в них мы только на международные матчи, то есть семь-восемь раз в году.

Чтобы снять чрезмерное волнение игроков накануне дебютного поединка со словачками в Киеве, руководство «Спартака» решило провести совместный ужин гандболисток обеих команд на клубной базе «19-й километр». Весело было! Поужинав, мы вместе поиграли в настольный теннис, попили, потанцевали. Хотя, по большому счету, перед матчем мы все равно сильно волновались.

Тем более, на верхних кортах Республиканского стадиона, где мы проводили поединки, набилась масса народу. Среди них — наши родители, друзья, одноклассники... Это была большая ответственность. Посему свою игру мы нашли не сразу. Впрочем, в итоге победили уверенно — 24:10.

В ответном матче в Глоговце Игорь Евдокимович использовал в основном резервисток. Вообще, Турчин часто практиковал подобные вещи. Все потому, что в те времена тренеры вынуждены были считаться с ведомственными соревнованиями по количеству различных мастерских званий. В случае победы в Кубке игрокам «Спартака» присваивали звания мастеров спорта международ-

ного класса. Но только тем, кто был задействован в турнире. По правде говоря, команду на себе тянули семь основных гандболисток. Остальных тренер выставлял только тогда, когда исход встречи был предрешен. К примеру, дает накануне установку: «Я хорошо знаю соперниц. Вы должны обыграть их с разницей в десять мячей». Мы выходим и к середине матча обеспечиваем нужное преимущество. Тогда Игорь Евдокимович начинал выставлять дублеров.

Бойня в немецкой конюшне

Собственно, именно потому что основа появлялась на площадке эпизодически, «Спартак»

в Глоговце выиграл с минимальным преимуществом — 13:11. Тем не менее, эти победы приносили команде уверенности, и в 1/4 финала она уже без проблем победила польский АЗС «Вроцлав» — 24:12 и 25:12. Но настоящие испытания нас ожидали в полуфинале, где нашими соперницами стали действующие обладательницы Кубка чемпионов — гандболистки каунасского «Жальгириса».

Бесспорно, самый тяжелый матч в том турнире мы сыграли в Каунасе. Вообще, выиграть там было непросто. Обстановка специфическая. Во-первых, зал — бывшая немецкая конюшня. Во-вторых, судейство там всегда было даже чересчур домашним. О чем говорить, если тренер «Жальгириса» не просто учил судей, а мог непосредственно во время матча спросить рефери: «Что ж ты не свистишь пробежку?» И, в-третьих, конечно, литовки были гораздо опытнее нас. Прекрасный вратарь Роза Стесюлявичуте, полевые игроки Елене Петкене, Елене Бузене. В линии у них играла будущая олимпийская чемпионка Алдона Ненене (Чесайтите). Мне пришлось очень непросто, чтобы сдержать эту гандболистку.

«Спартак» в первом матче с «Жальгирисом» выручил то, что в те времена не существовало 45-секундного лимита на ведение атаки. Большинство игроков литовской команды были возрастными. Немудрено, что они действовали в медленном темпе, а вместе с тем пытались не дать развить большие скорости нам.

В итоге «Спартак» вырвал победу с минимальным счетом

ЭКСКЛЮЗИВ ІЗ ДНІПРОПЕТРОВСЬКА

— 8:7. Во многом благодаря блестящей игре вратаря Натальи Тимошкиной. Но, в любом случае, эта победа фактически ничего не значила. Дома все приходилось начинать с нуля. Правда, выездной успех, где мячи не забивались, а буквально рожались, прибавил нам уверенности в своих силах. Дома мы чувствовали, что контролируем игру. Не было того давления, которое присутствовало в поединке в Каунасе. Как следствие, в Киеве мы в тяжелой борьбе обыграли «Жальгирис» — 12:10.

Разбитый сервиз в честь победы

Фаворитом финального матча европейские специалисты называли восточно-германский «Лейпциг». Эта команда казалась и поопытнее, и помощнее. Впрочем, во многом такие прогнозы были связаны с тем, что «Спартак» в то время еще не знали и недооценивали. Наверное, не только сторонние наблюдатели, но и сами немки.

Когда мы пришли на опробование зала в Братиславе, где должен был состояться финальный матч, Игорь Евдокимович сказал: «Быстренько встаньте на носки, чтобы в глазах немог казаться более высокими». В принципе, нельзя сказать, что мы по тем меркам были низкорослыми. Действительно маленькими у нас тогда были Надя Ткачева, Маша Маршуба-Литошенко и Надя Лозбина. Остальные — высокие. Правда, насколько? Самыми высокими в команде тогда были я и Зина Турчина. Наш рост составлял 176 сантиметров. А в современном гандболе исполнительницы с такими данными могут играть разве что на краях! Соответственно, на нашем фоне немки действительно выглядели мощными. Особенно в их составе выделялась линейная Винклер.

Немки остались, чтобы посмотреть нашу тренировку за сутки до матча. Поэтому, чтобы схитрить, Турчин дал установку задних игроков выдвинуть вперед, а передних — назад. Немки посмотрели пять минут и не поняли, что мы дурачимся. Видимо, решили, что для них мы не соперницы и ушли. Мы же продолжили тренировку, но уже в обычном режиме, на привычных позициях.

Наконец, настало время самого матча. Зал под названием «Старт» в Братиславе с виду напоминал большую цирковую арену, и был забит под завязку. Мы вышли в обычных трикотажных маечках с синей и красной полосками, в белых шортиках, наглаженных так, что на них были видны стрелки. Все думали, как же нас во-

спримут местные зрители? Не представляете, как мы волновались! Немки же выглядели уверенными в себе. Наверное, мы должны были испугаться уже самого их вида. Но мы не испугались. Я открыла счет, а вскоре Надежда Ткачева и Мария Маршуба умножили его до 3:0. При этом в воротах великолепно действовала Тимошкина. Вообще, перед матчем нам многое рассказывали о непробиваемости немецкого кипера Ханке-Марии Цобер. Но, как оказалось, наша Наташа в рамках выглядит заметно надежнее. Да и я порой удив-

че — многое зависит от квалификации разыгрывающей. У нас с этими функциями умело справлялась Турчина. Мяч в руках Зины не задерживался, она блестяще распределяла мячи партнерам.

Впрочем, вскоре после перерыва «Лейпциг» усилил давление и за счет атлетизма так сумел выровнять ситуацию — 6:6. В этот момент себя опять с лучшей стороны проявила Тимошкина, точнее, тогда еще Шерстюк. Сразу заметим, что в свои 18 лет наш кипер была са-мой юной участницей финала. Но в момент, когда, возможно,

решающий момент лидерские качества проявила капитан команды Людмила Бобрус. Зарботанный ею семиметровый помог «Спартаку» выиграть — 9:7.

Ну, а далее случился забавный момент. Дело в том, что накануне финала я приобрела сервиз. И пообещала тренерам в случае победы над «Лейпцигом» разбить его. Вот после триумфа Турчин вместе с руководителем делегации Борисом Юмашевым и зашли ко мне в номер. Делать было нечего — мы разбили сервиз о дверь. Потом я убрала стекло. Но на память себе из того

лялась самой себе, раз за разом обыгрывая гораздо более мощную Винклер. Кроме того, мы превосходили «Лейпциг» за счет организации обороны. Ее Турчин построил по схеме 5-1, выдвинув вперед Маршубу, которая действовала не персонально, а в зависимости от ситуации. Если же немкам удавалось обойти Марию — здорово играл наш блок, либо выручала Тимошкина.

Вообще, соперницы построили свои действия в атаке по примитивному принципу «бей — беги». Они понадеялись на свои физические данные. Если мы действовали за счет комбинаций, то немки делали упор на жесткости. Иными словами, «Лейпциг» играл в тело, мы — в мяч. Это при условии, что тренер «Лейпцига» Петер Кречмар в мире гандбола имел славу умелого тактика. Но, так или иначе, а чаще всего действия немки были на грани фола. В атаке «Лейпциг» упрямо использовал традиционную попытку «врезаться в линию». Мы же крутили свою «девятую комбинацию». С нее у нас забывали все без исключения игроки. Конечно, если действуешь в таком клю-

слонились бы самые опытные игроки, Наталия была потрясающе надежной. Показательно, что из семи пропущенных в итоге мячей больше половины украинка пропустила после семиметровых бросков. А ведь самое поразительное в том, что в «Спартак» будущую двукратную олимпийскую чемпионку Игорь Турчин брал в качестве... полевого игрока! Выступая на позиции полусредней, в составе команды Запорожья Тимошкина приложилась к победе над киевлянками в рамках спартакиады школьников. Турчин ее заметил и пригласил к себе. Но вскоре он нашел ей место в воротах. Тогда все были удивлены. А вышло, что наш тренер оказался прозорливей всех. Вот и в критический момент финала он сказал свое веское слово. Его своевременные коррективы вносили порядок в наши действия. При этом я вновь поражаюсь его дальновидности. «Галю, стань под другим полусредним», — говорил Игорь Евдокимович. И действительно, так было выходило лучше.

Вперед «Спартак» вывела Зинаида Турчина — 7:6. А в

набора оставила конфетницу. Она долго стояла у меня дома на трюмо. Сейчас даже не знаю, где подевалась...

Настоящую цену победы мы узнали уже дома, когда нас встречали с цветами и приглашали в кабинеты партийных чиновников. Правда, не подумайте, что мы вмиг разбогатели. Вспомню, как Людмилу Бобрусу, которая была на ставке в Киевском авторемонтном заводе, сослуживцы подначивали: «Теперь ты, Люда, неверное, миллионерша». Но на самом деле правительственная премия из Москвы составила 270 рублей, кроме того, 100 рублей выделили здесь, на месте. Хотя разве тогда это играло для нас большую роль?..

Трофей в вечном хранении

В 1971-м Игоря Турчина назначили главным тренером сборной СССР, и спартаковки вошли в национальную команду полным составом. Точнее, не все игроки «Спартака», а, так сказать, золотой состав: вратарь Наталия Тимошкина, разыгрывающая Зинаида

Турчина, правая полусредняя Лидия Шевченко, левая полусредняя Мария Маршуба-Литошенко, левая крайняя Людмила Бобрус, Надежда Ткачева, закрывавшая правый угол, и я — линейная. По сути, этот состав так и оставался боевым для «Спартака» многие годы. Вместе с тем, будет ошибкой сказать, что в запасе у киевлянок в 1970-м были зурядные личности. Наверное, в большинстве советских команд на лидерских ролях были бы Светлана Пинчук-Дубинина, Лилия Андросова или Надежда Лозбина...

Вообще, в «Спартаке» Игорь Евдокимович собрал людей, совершенно разных по своим характерам. К сожалению, после победы в Кубке чемпионов искренность в отношениях начала потихоньку исчезать. Что поделять, если громкие победы вскружили кое-кому голову, где-то появилась зависть, кто-то не воспринимал конкуренции. Впрочем, на результатах «Спартака» это никак не сказалось. Турчин держал команду в игровом тонусе и не давал подопечным расслабиться.

...В 1972-м «Спартак» выиграл Кубок чемпионов в третий раз подряд. За это достижение трофей высотой почти в метр и весом 22 килограмма был передан киевскому клубу в вечное владение. Интересно, что во время круга почта перед футбольным матчем на Республиканском стадионе мы немного не удержали тяжеленную чашу, вследствие чего разбилась хрустальная крышка. Но мастера одного из киевских заводов реставрировали трофей один к одному. Сейчас он красуется в клубном офисе «Спартака».

...Глядя на него, я всегда ловлю себя на мысли, что, видимо, жизнь в гандболе мне была предначертана самой судьбой. Да, после победы на Олимпиаде-1976 выступать дальше мне не позволила сложная травма, однако за это я на судьбу не ропщу. Главное — я была частью того великого «Спартака», той феноменальной команды, которая и сейчас имеет огромное уважение во всем мире...

В связи с последним утверждением хочется обратить внимание на следующее. В 1988-м спартаковки довели число выигранных Кубков чемпионов до 13-ти и вошли по этому показателю в Книгу рекордов Гиннесса. Но самое парадоксальное, что в последнее время об этих достижениях почти не вспоминают. На более же печально, что не вспоминая о достижениях «Спартака» даже в здании Минспорта, где чтить спортивных героев, как говорится, сам Бог велел...

Виктор СЕРГИЕНКО

ГАНДБОЛ

Приймав Хмільник, а перемогли Суми

Змагання відбулися за підтримки мера Хмільника Сергія Редчика Сергія, голови Вінницького НОКУ Павла Хникіна, начальника управління з питань фізичної культури та спорту Вінницької ОДА Сергія Чернявського, голови Федерації гандболу Вінницької області Олександра Павлюка, начальника відділу з питань фізичної культури і спорту Хмельницької міської ради Віталія Пачевського, директора Хмельницької ДЮСШ Миколи Бабюка. Смачний спонсором турніру виступила Вінницька харчосмакова фабрика під керівництвом Ігоря Семенюка.

Для популяризації гандболу, видовищності й дотримання правил «фейр-плей», на цих змаганнях були застосовані деякі правила пляжного гандболу. Зокрема, за кожен виграний тайм зараховувалося 1 очко, другий тайм починався за рахунку 0:0, а у випадку рахунку 1:1 по таймах для визначення переможця пробивалися буліти. Також усі гравці, котрі перебували у заявці на матч, були зобов'язані взяти участь у грі не менше 1 хвилини. У кожній команді обов'язково мали бути ветерани +45, +50, +55 — мінімум по одному у кожній категорії, які повинні відіграти не менше 3 стартових хвилин кожного тайму, інакше команда грає у меншості відповідно до доповнення до регламенту турніру.

Всього за три дні було зіграно 24 матчі, які визначили чемпіона та призерів змагань.

Згідно з регламентом, у перший та другий день команди грали у два кола.

Перший день

Хмільник — «Леґіон XXI» - 0:2 (4:7; 2:5)
Вінниця — Кривий Ріг - 2:1 (3:6; 9:1, буліти 3:2)
Суми — «Леґіон XXI» - 2:0 (8:3; 9:6)
Хмільник — Вінниця - 1:2 (5:6; 5:4, буліти 0:2)
Суми — Кривий Ріг - 2:0 (6:4; 5:3)
«Леґіон XXI» — Вінниця - 1:2 (5:6; 5:2, буліти 0:2)
Хмільник — Кривий Ріг - 0:2 (4:8; 2:8)
Суми — Вінниця - 2:1 (5:2; 4:6, буліти 1:0)
«Леґіон XXI» — Кривий Ріг - 2:1 (4:5; 5:1, буліти 2:1)
Суми — Хмільник - 2:0 (5:3; 6:5)

Другий день

Суми — Хмільник - 2:0 (7:3; 5:3)
«Леґіон XXI» — Кривий Ріг - 2:1 (7:4; 6:7, буліти 2:1)
Суми — Вінниця - 1:2 (3:5; 5:4, буліти 1:3)
Хмільник — Кривий Ріг - 0:2 (5:6; 3:4)
«Леґіон XXI» — Вінниця - 2:1 (5:2; 3:4, буліти 2:0)
Суми — Кривий Ріг - 2:0 (5:4; 5:4)
Хмільник — Вінниця - 0:2 (2:5; 5:7)
Суми — «Леґіон XXI» - 0:2 (7:8; 2:4)
Вінниця — Кривий Ріг - 2:1 (2:4; 5:2, буліти 3:2)
Хмільник — «Леґіон XXI» - 0:2 (4:7; 5:9)

Таким чином, положення команд у турнірній таблиці після двоколової системи було наступним:

1 місце — Суми - 12 очок, різниця м'ячів +8 (вихід у фінал

за 1 місце)

2 місце — «Леґіон XXI» 12 очок, +6 (1/4 фіналу)

3 місце — Вінниця - 12 очок, +5 (1/4 фіналу)

4 місце — Кривий Ріг - 4 очки (1/4 фіналу)

5 місце — Хмільник - 0 очок (1/4 фіналу)

Чвертьфінал

«Леґіон XXI» — Хмільник - 2:0 (7:1; 6:4)

Вінниця — Кривий Ріг - 2:0 (5:4; 5:4)

Півфінал

«Леґіон XXI» — Вінниця - 2:1 (2:3; 6:4, буліти 2:1)

У наступній грі Кривий Ріг здобув право грати за третє місце, обігравши команду Хмільника — 2:0 (5:4; 8:2). Таким чином, у матчі за бронзу зустрічались команди Вінниці та Кривого Рога. Бронзовими призерами змагань стали вінничани, вигравши з рахунком 2:1 (6:3; 4:5, буліти 2:0). Кривий Ріг зайняв четверте місце, Хмільник — п'яте.

Апогеєм турніру стала фінальна зустріч між командами Суми та «Леґіон XXI». Перший тайм виграли кияни — 7:4, другий — сумчани — 6:5. У булітах же більш спритною виявилася команда Сум — 2:1, яка і стала чемпіоном турніру, завоювавши золоті медалі.

Оргкомітет відмітив та нагородив пам'ятними подарунками кращих гравців у кожній команді. Ними стали — Владика Олександр (Хмільник), Мітченко Юрій (Кривий Ріг), Семенюк Ігор (Вінниця), Бірюлін Сергій (Суми) та Твердохліб Ігор («Леґіон XXI»).

Кращі гравці по амплуа: воротар — Маціборук Сергій («Леґіон XXI»), крайній правець — Волченко Олексій (Кривий Ріг), розігруючий — Кравченко Валерій («Леґіон XXI»), кращий бомбардир — Білоус Сергій (Суми).

Приз за відданість гандболу отримав Журавель Михайло (Вінниця), за організаційну допомогу — Чудаков Анатолій (Вінниця), кращий дитячий тренер Поділля — Добропольський Сергій («Леґіон XXI»).

Нагороду від сина Марченка Миколи Никифоровича — Андрія — в номінації «Кращий тренер-організатор» отримав Просолупов Віктор (Кривий Ріг).

Голова Федерації гандболу Вінницької області Олександр Павлюк подякував оргкомітету, учасникам змагань і глядачам за чудово проведений турнір та вручив приз від фірми Hismmel у номінації «За волю до перемоги» гравцю команди Вінниці Морозу Руслану.

У заключному слові мер Хмільника Сергій Редчик вручив приз найбільш досвідченому та найстаршому гравцеві турніру Юрію Чорному (Вінниця), поздоровив учасників і тренерів, побажавши спортивного довголіття ветеранам спорту та запевнив, що наступного року буде радий знову бачити гандболістів у курортному місті Хмільник.

Володимир ТИХОНОВ,
майстер спорту СРСР

Головний приз — у «Леґіон XXI»

14 травня в польському місті Злоторія відбувся міжнародний турнір з гандболу серед ветеранів MEMORIAL im. MICHALA STALSKIEGO. У змаганнях взяли участь 11 чоловічих і 5 жіночих команд.

Україну представляв чоловічий колектив з Києва СК «Леґіон XXI». Перемігши GornikZlotoryja — 6:3, Ostrawa — 11:8, StartKonin — 8:4 і зігравши внічю з Penziok — 5:5, кияни вийшли у фінал.

Вирішальна гра змагань вийшла цікавою й напруженою, і лише в кінцівці нашим гандболістам вдалося зломити опір команди Grodkow — 9:5. Таким чином, саме вони завоювали головний Кубок, а також отримали від організаторів індивідуальні призи. Зокрема, Важа Сомішвілі був визнаний кращим гравцем турніру, а Олександр Яременко вручили приз глядацьких симпатій.

Усі гравці СК «Леґіон XXI» висловлюють величезну подяку нашій групі підтримки та головному організатору турніру Артуру Кубі за теплий прийом й надані умови для ігор і відпочинку.

Вшанували пам'ять Великого

У Броварах відбувся традиційний міжнародний юнацький турнір пам'яті знаменитого вітчизняного гандболіста Олега Великого, в програмі якого значився і матч ветеранів між «Торнадо» (Бровари) та СК «Леґіон XXI» (Київ). У впертій боротьбі перемогу здобули броварські ветерани — 22:20.

Почесними глядачами на матчі були батьки і родичі Олега Великого.

Геннадій ДИХТЯР

ГАНДБОЛ

Кубок «Чорноморських ігор» вирушив до Роздільної

28 травня у спорткомплексі ПАТ «Одессаобленерго» відбувся Другий міжнародний турнір ветеранів гандболу «Чорноморські ігри». Його ініціатором виступила Федерація гандболу Одеської області, головою якої є Сергій Гриневецький.

У змаганнях, які проходили за кубковою системою, взяли участь чотири колективи: збірна Укра-

їни +50, збірна Молдови +50, команда «Одеса» +45 і команда міста Роздільна +35. До складу суддівської колегії

увійшли: суддя міжнародної категорії Анатолій Криворучко і відповідальний секретар Федерації гандболу Одеської

області Ірина Фунтова. Рефері на майданчику — судді Федерації гандболу України Євген Чуприна і Дмитро Пустановіт.

Змагання пройшли в красивій, напруженій боротьбі, продемонструвавши цікаві, захоплюючі ігри. І, незважаючи на тривалий час турніру, учасники та вболівальники залишали зал змагань, отримавши справжнє задоволення від яскравого свята спорту.

У півфінальних двобоях команда Роздільного здолала опір збірної України, а збірна Молдови довела свою перевагу над «Одесою».

У матчі за третє місце збірна України також виграла в «Одесі», а ось у вирішальному поєдинку молодість гандболістів з Роздільної виявилася вправнішою за досвід збірної Молдови.

Усі команди-учасниці були відзначені кубками та дипломами.

Турнір «Чорноморські ігри» став своєрідною генеральною репетицією перед поїздкою на чемпіонат Європи з гандболу серед ветеранів, який пройде за кілька днів у Хорватії (м. Пореч). Команда «Одеса» на цьому престижному спортивному форумі буде представляти Україну в категорії +50. Тож в одеситів ще є час виправити помилки, через які вони поступалися нині.

Привітали з ювілеєм

10 квітня в столичному спортивному комплексі ДСК-3 відбулася зустріч керівництва Асоціації ветеранів та аматорів гандболу, гравців СК «Леґіон XXI», любителів і уболівальників гандболу з Білокопитовим Геннадієм Євгеновичем.

Ця зустріч була присвячена 75-річчю Геннадія Євгеновича, який є майстром спорту СРСР з гандболу, а також був президентом Федерації гандболу України (1987-1992) і членом НОК України (1992-2005).

Подія пройшла в дружній і теплій атмосфері. Винавтець торжества поділився спогадами, досвідом і знаннями з присутніми. Потім відбувся товариський матч між ветеранами та любителями гандболу. Від Асоціації ветеранів та аматорів гандболу та спортивного клубу «Леґіон XXI» Геннадію Білокопитову була вручена Подяка «за великий внесок у розвиток гандболу, наполегливу працю, спрямовану на популяризацію спорту в країні, а також пропаганду здорового і активного способу життя».

Геннадій ДИХТЯР

В овідіопольському Палаці спорту ім. В.І. Дукова відбувся турнір на Кубок Федерації гандболу Одеської області серед жіночих команд ветеранів (категорія +33), присвячений Дню визволення Одеси. У ньому взяли участь чотири колективи: «Одеський регіон», збірна Дніпровської області, команда міста Сквиря Київської області та команда Овідіополья.

Ну, а чемпіонський кубок команда «Одеський регіон», яка здобула перемоги в усіх іграх.

Підводячи підсумки, голова Федерації гандболу Одеської області Сергій Гриневецький вручив учасникам і переможцям турніру кубки, медалі, дипломи та призи кращим гравцям. Останні ж висловили щирі слова подяки за високий професійний рівень організації і проведення турніру на адресу колективу овідіопольського Палацу спорту ім. В.І. Дукова та його керівника Володимира Проскурівського.

Головним суддею турніру виступив заступник голови Федерації гандболу Одеської області, суддя міжнародної категорії Анатолій Криворучко.

BASKETБОЛ

Спуску не давали ні суперникам, ні собі

Днями в Южному, у спортивному комплексі «Олімп», відбувся чоловічий ветеранський баскетбольний чемпіонат України у вікових категоріях 40+, 45+ та 65+.

Зібравши практично однакову кількість команд в трьох категоріях, отримавши напутні слова від МСМК СРСР і арбітра міжнародної категорії ФІБА Романа Рижика, ветерани кинулися в бій. Дуже добре, що

нарівні з відносно молодими ветеранами грають ті, чий вік перевищує позначку 65 і наближається до 70, а таких в наступному році у ветеранському русі прибуде. Треба бачити, з яким бажанням вони грають, як молодші їх підтримують і навпаки.

Як, завжди, ніхто не хотів поступатися. Всі грали азартно, з вогником, спуску не давали ні суперникам, ні собі. У підсумку місяця розподілилися наступним чином:

Категорія 40+
1. Київська обл.

2. Харківська обл.
3. Дніпропетровська обл. Кривий Ріг
4. Дніпропетровська обл. Дніпро
Категорія 45+
1. Київська обл.
2. Івано-Франківська обл.
3. Донецька обл.
4. Одеська обл.
5. Дніпропетровська обл.
Категорія 65+

Прес-служба ФБУ

1. Одеська обл.
2. м. Київ
3. Львівська обл.
4. Миколаївська обл.

Хочеться відзначити лідерів команд, які вели за собою свої дружини. Це Юрій Гріз, Володимир Доцюка, Олександр Чоків — (Одеса, 65+), Леонід Сорокін, Юрій Жуков — (Миколаїв, 65+), Володимир Карпукін, Володимир Мартинов — (Київ, 65 +), Юрій Косенко, Дмитро Кривококов — (Київ, 45+), Вадим Пудзирей, Олександр Янгічер, Микола Саржинюк — (Одеса, 45 +), Олег Пелех, Андрій Бережинський, Сергій Ломан — (Івано-Франківська обл, 45+), Юрій Ісаєв, Валерій Плеханов — (Донецька обл, Дружківка, 45+), Олександр Гамов, Олег Ткач, Костянтин Тарасенко — (Київська обл, 40+), Віктор Дитюк, Богдан Макар — (Львів 65+).

Чітко працював оргкомітет турніру на чолі з граючим президентом Асоціації ветеранів баскетболу України В.Г. Карпукіном. Без нарікань відпрацювала суддівська колегія під керівництвом головного судді — Іванова А.С., головного секретаря Іванової І.А.

Тепер будемо вболівати за всі українські команди, які виступатимуть у червні-липні на чемпіонатах Європи в Поречі (Хорватія) і Нові Сад (Сербія).

BASKETБОЛ

Перший злет БК «Кривбас-Ветеран»

У Житомирі відбувся чемпіонат України з баскетболу серед ветеранів вікової категорії 55+. У фінальних змаганнях були представлені п'ять чоловічих команд з Київської, Дніпровської, Житомирської, Львівської, та Миколаївської областей.

Змагання проходили у дружній атмосфері за підтримки вболівальників. Незважаючи на давні дружні стосунки гравців різних команд, гра принесла багато безкомпромісної боротьби та не очікуваних сюрпризів. Особливою рисою Федерації баскетболу України є гасло «Я люблю цю гру», приємно, що воно міцно затвердилось і на теренах Житомирщини.

Відкриттям чемпіонату стала команда Дніпровської області, сформована на базі баскетбольного клубу «Кривбас-Ветеран» з Кривого Рога. Спочатку у драматичній боротьбі вона здолала опір господарів турніру — команди Житомирської області, а потім на одному диханні вирвала перемогу у команди Миколаївської області. Таким чином, до вирішального матчу з представ-

никами Київщини баскетболісти Дніпровської області підійшли у ролі претендента на перемогу в турнірі.

Гра з командою Київської області перевершила всі сподівання гравців та вболівальників — боротьба за кожний м'яч точилася на всьому майданчику. Лише у заключній чверті перевага перейшла на бік команди з Дніпропетровщини. І, зрештою, перемога, яка не залишила сил та емоцій, проте відкрила шлях до чемпіонства. Щоправда, для цього ще треба було обіграти колектив Львівської області, який здаватися аж ніяк не збирався і боровся з потроєною енергією. Але близькість триумфу надала дніпрянам додаткові сили, тому вони таки досягли виграву, котрий приніс їм чемпіонські нагороди.

У підсумку місяця розподілилися наступним чином...

1. БК «Кривбас-Ветеран» (Кривий Ріг)
2. БК «Ветеран Баскет» (Київ)
3. БК «Тонус» (Житомир)
4. БК «Аміко» (Миколаїв)
5. БК «Леви Галичини» (Львів).

Цікаво, що вшанування ветеранської команди Дніпровської області, складеної на базі криворізької команди «Кривбас-Ветеран», відбулося перед початком баскетбольного матчу чемпіонату Суперліги між командами БК «Кривбас» та «Черкаські Мавпи». Золоті медалі і дипломи Федерації баскетболу України ветеранам вручав президент федерації баскетболу Кривого Рога Анатолій Бурак, у недавньому минулому гравець команди майстрів БК «Кривбас», а нині — гравець і активний помічник ветеранської команди. Отже, вперше в історії звання чемпіонів України удостоїлася команда Кривого Рога, що представляє Дніпровську область. Також уперше в історії це місто отримало право провести в 2017 році Спартакіаду України з баскетболу.

Вітаємо!

Сергій ЗАЙЦЕВ

Створила команду, і з нею перемогла

У кировоградському спортивному залі факультету фізичного виховання КДПУ ім. Винниченка був проведений ХІХ турнір з баскетболу серед чоловіків та жінок, присвячений пам'яті тренера, доцента кафедри теорії та методики олімпійського і професійного спорту, судді всеосоюзної та національної категорій Дубіна Віктора Олексійовича.

У змаганнях взяли участь команди чоловіків Дніпропетровської та Кіровоградської областей, Дружківки Донецької області, а також команди жінок Одеси, Кіровограда, БК «Кривбас-Ветеран» (Кривий Ріг) та БК «Ледіс Леґіон» (Київ).

На відкритті турніру були присутні ректор КДПУ ім. Винниченка — професор Семенюк О.А., декан факультету фізичного виховання — професор Турчак А.Л., друзі-ветерани баскетболу та дружина Віктора Дубіна — Надія Іллівна й дочка Світлана. Саме вона була одним з ініціаторів й організаторів змагань, причому створила місцеву жіночу команду, за яку вона грала й сама. До речі, турнір за участю жіночих колективів проводився вперше.

Вшанувати свого Наставника приїхали випускники факультету фізичного виховання різних років навчання: Сергій Бурачевський, Олександр Тищенко, Сергій Зайцев, Олексій Остроухов, Вячеслав Марченко, Олександр Сухонос, Борис Карасьов, Володимир Лисак, Наталя Дарзинська, Дмитро Гавриленко, Людмила Мурова, Наталя Воротнюк-Музичук, Галина Жураховська, Тетяна Погорелова, Світлана Дубіна-Разіна...

Всі ігри пройшли в атмосфері дружніх відносин, проте високої спортивної

випускники факультету фізичного виховання різних років навчання: Сергій Бурачевський, Олександр Тищенко, Сергій Зайцев, Олексій Остроухов, Вячеслав Марченко, Олександр Сухонос, Борис Карасьов, Володимир Лисак, Наталя Дарзинська, Дмитро Гавриленко, Людмила Мурова, Наталя Воротнюк-Музичук, Галина Жураховська, Тетяна Погорелова, Світлана Дубіна-Разіна...

Всі ігри пройшли в атмосфері дружніх відносин, проте високої спортивної

випускники факультету фізичного виховання різних років навчання: Сергій Бурачевський, Олександр Тищенко, Сергій Зайцев, Олексій Остроухов, Вячеслав Марченко, Олександр Сухонос, Борис Карасьов, Володимир Лисак, Наталя Дарзинська, Дмитро Гавриленко, Людмила Мурова, Наталя Воротнюк-Музичук, Галина Жураховська, Тетяна Погорелова, Світлана Дубіна-Разіна...

Всі ігри пройшли в атмосфері дружніх відносин, проте високої спортивної

Сергій ЗАЙЦЕВ

АКТУАЛЬНІ ПОДІЇ

Відкрили пам'ятник
героям спорту

5 травня в смт. Ставище Київської області було відкрито пам'ятний знак спортсменам Ставищенщини «Спорт єднає покоління». Захід відбувся в урочистій атмосфері за участю районного керівництва та запрошених гостей.

Зокрема, з визначною подією громадськість району привітали голова Ставищенської РДА Олександр Тертичний, голова Ставищенської районної ради Віктор Малаш, селищний голова Володимир Кошинський. Очільники району вручили грамоти видатним спортсменам району за високі досягнення у сфері спорту, а також вшанували хвилиною мовчання всіх спортсменів, яких уже немає з нами.

Завітав на зібрання і заступник міністра молоді та спорту Ярослав Войтович, який, за дорученням міністра молоді та спорту Ігоря Жданова, привітав громадськість з визначною подією в Ставищенському районі. Також були представники центральної ради товариства «Колос» Віктор Мудрак, голова обласної ради товариства «Колос» Павло Соловей, автор пам'ятного знаку і меценат Валерій Шевельов, меценат і один із ініціаторів ідеї створення пам'ятника Анатолій Щербина. Упродовж заходу було вручено ряд Почесних відзнак та подяк не лише спортсменам Ставищенщини, а й усім, хто докладав зусиль для розвитку спорту в районі, а також благодійникам і меценатам, які допомагають розвивати спортивну галузь району.

Анатолій ЩЕРБИНА,
президент Асоціації ветеранів
Київської області

Пам'яті загиблих
воїнів АТО

З ініціативи ветеранів Мукачівського міського баскетбольного клубу «Імпульс» та кафедри фізичного виховання Мукачівського аграрного коледжу пройшов баскетбольний турнір з нагоди вшанування пам'яті військовослужбовців, які загинули за свободу та незалежність нашої держави в зоні проведення АТО.

На цьому спортивному заході юних баскетболістів привітали директор коледжу Юрій Садварі, учасник бойових дій на сході країни Сергій Гарапко та ветерани клубу «Імпульс». Хвилиною мовчання учасники турніру вшанували пам'ять тих, хто віддав своє життя за наш народ, за рідну державу.

У турнірі, який проходив за олімпійською системою, взяли участь чотири команди. У першому півфіналі господарі майданчику — баскетболісти аграрного коледжу переграла команду Мукачівського ліцею з рахунком 48:27, у другому — колектив ВПУ-3 виявився сильнішим за команду Закарпатського обласного ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою з результатом 33:22.

У грі за третє місце, яка пройшла в упертій боротьбі, команда майбутніх захисників Вітчизни з відривом тільки у два очка переграла команду ліцеїстів — 20:18.

Фінальне протистояння також виявилось напруженим. Хоча команда аграрного коледжу, все ж таки,

здебільшого домінувала. Господарям майданчику в цьому поєдинку вдавалося майже все: командна гра, блискучі і, найголовніше, результативні відриви, успішна боротьба під щитами, надійний захист і непогана реалізація штрафних кидків. Із чотирьох періодів вони виграли три, програли лише третю чверть. Тож не дивно, що фінальна сирена зафіксувала результат 35:24 на користь спортсменів аграрного коледжу.

Кращим гравцем турніру був визнаний Михайло Гандорчина (МАК), а найкращим снайпером став його одноклубник Микола Крангольц — 24 очки (МАК). Також були визнані кращими гравцями у своїх командах Андрій Сухан (МЛ), Роберт Шутій (ВПУ-3) та Олександр Денисюк (ЗОЛІ ЗПВФП). Почесний кубок, грамоти, книги від автора Анатолія Волошина («Володарі баскетбольних кілець») з його особистим підписом, призи та пам'ятні вимпели командам і кращим гравцям вручала дружина загиблого офіцера Олексія Гуртова — Ліана Олександрівна.

Наприкінці — цікава статистика. Протягом турніру команди набрали загалом 224 очки, найбільше балів — 83 на рахунку переможців. Найбільше очок в одній зустрічі — 75 було набрано в грі між командами МАК і МЛ. П'ять м'ячів поспіль в одному періоді закинув у кошик супротивника Микола Крангольц (МАК), 11 результативних кидків зі штрафної лінії реалізував Андрій Сухан (МЛ). Найбільше вдалих 3-х очкових кидків — 4 зробила команда ВПУ-3. Найкоректнішою командою на турнірі був визнаний колектив мукачівських ліцеїстів (18 фолів). По 5 фолів отримали троє гравців, лише один

отримав неспортивний. Із 16 періодів в ході турніру тільки 3 завершилися вничью.

Ветерани баскетбольного клубу «Імпульс» висловлюють щирі подяки всім викладачам фізичного виховання Мукачівського аграрного коледжу за допомогу в підготовці та проведенні цього незабутнього спортивного заходу і всім меценатам ветеранського клубу, які небайдужі до розвитку спорту і патріотичного виховання серед молоді нашого міста.

Віталій БІБІК,
голова ММБКВ «Імпульс»